

Budapest, 1896. nov. 11.

Herman Ottó

Kedves barátom!

Nem volt sükséges tudomásomra
adnod, mivel e nélkül is tudtam és
tudom, hogy a férfiakat, lilkel tud:
mágyos működés kapcsolat össze, publi:
tikai érem a magad érdekében soha:
sem vettél s neméd igénybe.

Nem is volt erről szó az előzőről
sem, lil elűtem a képeken pletykát
megpendítették

Fül kell tégedet világosítani a
felül is, hogy én azt nem Siemere
állításától hallottam, hanem egy publi:
tikai napi lap szerkesztőjétől, kinek
nevét azért mellőzöm, mert ő sem
állította igazként, hanem mint
hallott hirt említette a szabad:
elvű pártkörben.

Azonnal azt jegyeztem meg rád:
"Nem hiszem. Először azért nem,
mert Szily Málmán a legkorrektebb

férfiak egyike, ki a szabadelvű párt
elvet vallyá s így nem működhetik
a párt érdeke ellen, még olyan férfi
kedveért sem, kit mint tudóst, írást,
szeret és nagyra becsül. Másokszor,
sohkal okosabb ember, semhogy épen
a pártverést sieltsa fél arra, hogy
ne a maga jelöltjét, hanem az ellen-
zékét támogassa. Ilyesmít Szily
Kálmán nem tesz!"

Monchutam, hogy maga a lapszer-
kesztő is, kitől a rósa hírt hallottam,
a saavaimra azt mondta: én sem hiszem.

En mint huziczumot beszélsem el
Szilynek, ama komoly arbról, hogy Se:
mere Assilának alkalmitag elműn-
hasam: mennyire nevesett a menderavndin
maga Szily Kálmán, ki nem igen avat:
hozik politikai korrektesébe.

Egyébaránt az egész olyan jelenet:
selen lappalica, mely — még ha sielésb
lörben forgó mese vulnais — sem ne:
red, sem Szily Kálmánnak nem árt:
hat, mert magában elárulja valósri:
műtlenséget.

Azt igen jól mondd, hogy siik-
ség van olyan térre, hol Correkt
gondolkozású emberek nemes célból,
pártkülönbség nélkül találkozhát-
nak.

Engedd ehher fűrnöm azon hő
ohajtásom kifejezését, hogy vajha
téged mentül előbb ily sieren
látthatnálak állandólag, nemes
célra sörérvőleg, közhasonúlag
működni.

Minden jót kíván neked

igaz tisztelőd, barátod:

Vadnay Kálmán